

dan Sagfører opnaa Beskikkelse som Landsretssagfører, skal han have bestaaet den i Retsplejelovens § 123 for Landsretssagførere foreskrevne Prøve.

Ved nærværende Lovforslag tilsigtes det for det første at klargøre, at den Bevidnelse om Kundskaber i dansk Sprog og Lovgivning, som er en Betingelse for, at de midlertidige sønderjydske Sagførere kan opnaa endelig Sagførerbeskikkelse, kan erhverves forinden Udløbet af det Tidsrum af 2 Aar, i hvilket de efter Lovens skal have givet stadigt Møde ved sønderjydsk Ret for at opnaa Beskikkelse. De tidligere tyske Sagførere skal nemlig forinden Udløbet af Fristen for deres Optionsret for Tyskland (den 15. Juni 1922) kunne være klare over, om den omhandlede Betingelse vil være en Hindring for, at de kan opnaa endelig Sagførerbeskikkelse.

Endvidere er i Lovforslaget optaget en Ændring gaaende ud paa, at det ikke nødvendigvis skal være samme Domstol, som baade attesterer vedkommende Sagførers stadige Møde ved Retten og hans Kundskaber i dansk Sprog og Lovgivning. Det vil nemlig kunne tænkes, at en Sagfører der er bosiddende ved en af Underretterne udenfor Landsrettens Sæde (Sønderborg) og til Stadighed har givet Møde ved denne

Underret, desuden i Løbet af de 2 Aar har givet saa hyppigt Møde for Landsretten, at denne vilde anse sig for kompetent til at bevidne hans Kundskab til dansk Sprog og Lovgivning, og at vedkommende Sagfører vilde foretrække at underkaste sig den samlede Landsrets fremfor en Enkeltdommers Skøn over hans Kvalifikationer.

Dernæst foreslaas det, at de paagældende i Stedet for kun at opnaa Beskikkelse som Sagførere, ganske vist med Møderet for samtlige Underretter og Landsretter, straks saa snart de opfylder Lovens Betingelser skal kunne opnaa Beskikkelse som Landsretssagførere uden af aflægge den lovbefalede Prøve, hvilket staar i Forbindelse med, at den tyske Sagførerlovgivning ikke kender Forskellen mellem Underretssagførere og Landsretssagførere.

Endelig har man slettet den Begrænsning i Loven, at den endelige Beskikkelse først kan meddeles fra den 1. Juli 1923 at regne, idet man ikke finder, at der er nogen Grund til, at Beskikkelsen først skal kunne meddeles fra dette Tidspunkt, naar de paagældende allerede forinden opfylder Lovens Betingelser for at opnaa Beskikkelse.